

Kịch bản 11

BỨC MÀN THÁNH

Câu Kinh-thánh gợi ý: “Đạo Đức Chúa Trời càng ngày càng tràn ra, số môn đồ tại thành Giêrusalem thêm lên nhiều lắm. Cũng có rất nhiều thầy tế-lễ vâng theo đạo nữa” (Công vụ đoạn 6 câu 7)

Mục đích: truyền giảng

Thời lượng: 30 phút

Nhạc-nền chính: Thánh ca 107

Không gian: thành Giêrusalem trong thời Hội-thánh đầu tiên

Các vai diễn:

Một người đàn ông trạc 60 tuổi trong vai Thầy tế-lễ.

Một người đàn ông trạc 32 tuổi, tên Giô-sép, trong vai người chồng.

Một thiếu phụ trạc 30 tuổi, trong vai người vợ, với nghề buôn hàng sắc tía.

Một bé trai khoảng 12 tuổi, tên Simêôn, trong vai người con.

Một bé gái khoảng 10 tuổi, tên Ê-xotê, cũng trong vai người con.

Phần 1

Ánh sáng: tối mờ trên sàn diễn

Âm nhạc: độc tấu Guitar bài 107 cách réo rắt, ở những “tone” cao trong 10 giây, và chỉ còn nghe văng vẳng khi bắt đầu đọc tiếng vọng.

Tiếng vọng: Trong thời Cựu ước, Đức Chúa Trời đã quy định rằng chỉ có một nơi mà nhân loại có thể đến để thờ phượng Đấng Tạo-Hóa đã dựng nên vũ trụ, đó là Đền-thờ thánh tại thành Giêrusalem. Chính Đấng Tạo-Hóa đã khai thị cho con người về việc xây dựng Đền-thờ trong thời Cựu-ước, để làm hình bóng về Thiên-đàng; và Ngài cũng khai thị cho họ về những buổi lễ chuộc-tội, để làm hình bóng về một Đấng Cứu-Thế sẽ giáng-sinh và gánh thay tội-lỗi cho nhân loại.

Trải qua hàng bao thế kỷ, người Do-Thái cứ đến Đền-thờ mỗi khi họ phạm tội, và mong nhận được sự tha thứ của Đấng Tạo-Hóa, qua cái chết của những con vật hi-sinh, mà hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của nó. Vào thời kỳ Tân-ước, khi Đức Chúa Jê-sus chịu chết trên cây thập-tự, thì mọi ý nghĩa về sự cứu-chuộc đã được làm trọn. Ngay lúc đó, bức màn ngăn cách giữa con người và Đấng Tạo-Hóa trong Đền-thờ đã bị xé ra làm hai, từ trên xuống dưới. Điều đó có nghĩa là con đường đi tới Thiên-đàng đã được mở ra và mọi người đều có thể bước qua đó để nhận được sự sống đời đời.

Có những người nhìn thấy cảnh Bức màn bị xé ra đã lấy làm ngạc nhiên, và sau đó đã tiếp nhận Chúa Cứu-Thế vào lòng. Câu chuyện sau đây sẽ minh-họa cho chúng ta về những gì đã xảy ra vào thời-điểm đó.

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: độc tấu Organ bài 107 một cách thật chậm rãi ở những “tone” trầm, và chỉ nghe văng vẳng.

Buổi sáng vừa đến trên khu chợ của một miền đất thấp trong thành Giêrusalem, một thiếu phụ vừa lui-hui chuẩn bị cho cửa hàng vải của mình, vừa lớn tiếng gọi vào trong nhà:

“Simêôn và Ê-xotê, các con đã dậy chưa nào?”

Có tiếng của một bé gái đáp lại:

“Dạ, con đã dậy rồi! Nhưng anh Simêôn chưa chịu dậy, mẹ ơi!”

“Kêu anh con dậy đi Êxotê, trời đã sắp sáng rồi đó các con!”

Tiếng của bé gái lại vang lên:

“Dạ! Anh Simêôn ơi, dậy đi anh!”

Thiếu phụ nói:

“Ngày nào chúng ta cũng phải thức dậy thật sớm để tìm kiếm Đấng Tạo-Hóa, còn khi mặt trời đã mọc lên rồi thì sẽ không còn thì giờ nữa, các con à!”

Đứa bé gái bước ra và hỏi:

“Tại sao vậy, mẹ?”

“Vì khi ấy khu chợ sẽ trở nên nhộn nhịp và những thời giờ tĩnh lặng sẽ không còn nữa! Các con có nhớ khi tổ phụ của chúng ta lượm mana trong đồng vắng không?”

Đứa bé trai bước ra và xen vào:

“Dạ, con nhớ! Nếu người nào dậy trễ khi mặt trời đã lên cao, thì sẽ không còn mana để lượm nữa!”

Thiếu phụ gật đầu:

“Đúng, cho nên chúng ta phải tranh thủ để nói chuyện với Chúa vào thời gian tốt nhất trong ngày! Có như vậy thì gia đình mình mới sống hạnh phúc đó, các con!”

Cả hai đứa bé cùng đáp:

“Dạ!”

Cả ba người cùng quì xuống để thờ phượng Đức Chúa Trời. Người mẹ đặt cuộn Kinh-thánh xuống đất và bảo:

“Simêôn, hãy đọc đoạn Kinh-thánh của ngày hôm nay đi, con!”

Đứa bé trai mở quyển Kinh-thánh ra và đọc sách Êsai đoạn 53 câu 7: “Người bị hiếp đáp, nhưng khi chịu sự khốn khổ chẳng hề mở miệng. Như chiên con bị dắt đến hàng làm thịt, như chiên cằm ở trước mặt kẻ hót lông, người chẳng từng mở miệng”.

Simêôn ngược lên và hỏi:

“Có phải câu Kinh-thánh này nói về Chúa Jêsus không, mẹ?”

“Phải rồi, ông Phierơ cũng đã nói như vậy, con à!”

Êxotê nói:

“Con thấy Chúa lúc nào cũng hiền lành, phải không mẹ?”

“Phải rồi, con!”

Khi chuẩn bị cầu nguyện, người mẹ dặn các con:

“Phải nhớ cầu nguyện cho cha các con đã lên đường đi đến xứ Galilê để được gặp Chúa sống lại. Hàng trăm môn đồ cũng đang đi đến đó mà không hề sợ nhà cầm quyền, chỉ vì họ muốn được nhìn thấy Chúa tận mắt.”

Êxotê nũng nịu:

“Con cũng muốn được nhìn thấy Chúa thêm lần nữa!”

Người mẹ xoa dịu đứa con gái:

“Con đã được nhìn thấy Chúa một vài lần là đủ rồi, con ạ!”

Đứa bé trai nói thêm:

“Mà hình như đường đi cũng xa lắm, phải không mẹ?”

“Phải, đường đi rất xa! Chúng ta hãy cầu nguyện để cho tất cả mọi người đều được gặp Chúa và trở về nhà một cách bình an!”

Cả hai đứa bé cùng đáp:

“Dạ!”

Cả ba người cùng cúi đầu xuống và chìm đắm trong sự cầu nguyện. Dường như họ nói chuyện với một Đấng đang đứng ở trước mặt họ vậy. Đứa bé trai nói:

“Lạy Chúa! Xin ban cho Ba con được bình an trên đường đi gặp Chúa!”

Đứa bé gái tiếp:

“Lạy Chúa! Xin ban cho Ba con được bình an trên đường đi về nhà!”

Thiếu phụ tiếp tục:

“Lạy Chúa, xin ban cho hằng trăm anh em chúng con cũng được gặp gỡ Chúa và trở về nhà cách an toàn! Chúa ơi, chúng con rất mừng vì Chúa đã sống lại và giờ đây chúng con cũng hiểu được rằng tại sao Ngài phải chịu chết: ấy là để rửa sạch mọi tội lỗi của chúng con và cứu vớt linh hồn chúng con vào trong Thiên-đàng. Cầu xin Chúa cũng thương xót và mở mắt dân tộc này, để họ nhìn biết rằng Ngài chính là Đấng Cứu Thế mà họ đang trông đợi! Chúng con cũng xin dâng lời tạ ơn Đức Chúa Cha về những thức ăn rất quý giá mà Ngài đã sắm sẵn và ban cho chúng con trong buổi điếm tâm sáng nay! A-men.”

Hai đứa bé cũng nói theo:

“A-men!”

Phần 2

Ánh sáng: sáng hơn, như lúc hừng đông

Âm nhạc: không thay đổi

Khi những giây phút cầu nguyện qua đi, người mẹ đứng dậy và nói:

“Xong rồi! Êxotê phụ mẹ để chuẩn bị cho buổi ăn sáng nhé, còn Simêôn thì chuẩn bị bài vở cho buổi học hôm nay!”

Đứa bé gái đáp:

“Dạ!”

Nhưng cậu con trai lại nói:

“Con thấy đi học chán quá à! Ước gì con cứ được làm con nít, để đi chơi hoài thì sướng hơn!”

Người mẹ vừa dọn bàn, vừa hỏi:

“Vậy hôm qua, con đã dẫn Êxotê đi chơi đến tận đâu vậy, Simêôn?”

Đứa bé trai phân khởi đáp:

“Dạ, đi ngắm Đền-thờ đó, mẹ!”

“Lại là đi ngắm Đền-thờ, bộ các con không thể nhìn thấy Đền-thờ từ ngôi nhà của chúng ta sao?”

“Dạ, nhưng từ nhà mình mà nhìn thấy Đền-thờ thì xa quá, còn leo lên đồi thì sẽ thấy rõ hơn nhiều! Mà mẹ ơi, sao Đền-thờ lúc nào cũng rục rờ vậy mẹ?”

Tất cả đều ngò vào bàn và thiếu phụ nói:

“Cả Đền-thờ đều được làm bằng những khối đá quý không lồ. Nếu đem bán hết cả gia tài, mình cũng không đủ tiền để mua, dù chỉ một khối đá ấy!”

Simêôn vừa ăn vừa nói:

“Hèn gì mà dưới ánh sáng mặt trời, Đền-thờ lúc nào cũng trông giống như một viên ngọc!”

Êxotê thêm vào:

“Những viên đá đó lại chiếu ra nhiều màu sắc nữa kìa, có khi thì ánh sáng màu cam, mà cũng có lúc thì màu vàng, màu xanh, màu tím ... Ôi, thật là đẹp!”

Thiếu phụ nói thêm:

“Nhưng đó chỉ là ở bên ngoài thôi, còn ở bên trong thì Đền-thờ còn được dát bằng vàng nữa kìa!”

Simêôn ngừng ăn và trở mắt:

“Ô, vàng hả mẹ?”

“Phải, nhưng đứng ở Hành-lang, mẹ chỉ có thể nhìn thấy thoáng qua mà thôi!”

Êxotê hỏi:

“Như vậy thì muốn xây Đền-thờ đó chắc phải tốn nhiều tiền lắm, phải không mẹ?”

“Đương nhiên rồi, nhưng còn thời gian xây cất thì cũng thật là kinh khủng!”

Simêôn hỏi:

“Kinh khủng như thế nào vậy mẹ?”

“Phải mất tới hơn 40 năm đó con, lúc đó mẹ cũng chưa có mặt trên đời này!”

Cả hai đứa bé cùng trở mắt kinh ngạc, Êxotê hỏi:

“Hơn 40 năm! Mà tại sao phải xây dựng Đền-thờ cho nguy nga vậy mẹ?”

“Vì đó là nơi mà Đấng Tạo-Hóa ngự trị, con à!”

Simêôn tò mò:

“Dạ, nhưng Ngài ngự trị ở nơi nào trong Đền-thờ vậy, mẹ?”

“Trong nơi Chí-thánh đó các con! Bởi vậy, nơi ấy cũng làm hình bóng về Thiên-đàng!”

Simêôn lẩm nhẩm:

“Trong nơi Chí-thánh ...”

Êxotê xen vào:

“Con có nhớ bà ngoại nói là: Đấng Tạo-Hóa luôn ở trên trời, nhưng Ngài lại hiện ra trong Đền-thờ là để gần-gũi với chúng ta và ban phước cho chúng ta. Phải không mẹ?”

“Phải rồi, con!”

Simêôn tiếp tục thắc mắc:

“Nhưng nơi Chí-thánh là ở đâu vậy, mẹ?”

“Nơi ấy nằm phía sau Bức màn thánh, về phía cuối của Đền-thờ, chúng ta không bao giờ có thể đến gần Bức màn ấy được!”

“Nhưng bên trong Bức màn thánh có cái gì vậy, mẹ?”

“Trong ấy có Rương giao-ước là một báu vật rất thiêng-liêng của dân-tộc chúng ta. Còn trên nắp của Rương giao ước là nơi mà Đấng Tạo-Hóa hiện diện!”

“Trên nắp của Rương giao ước ... Nhưng Đấng Tạo-Hóa hiện diện như thế nào vậy, mẹ?”

Thiếu phụ bỗng nghiêm giọng:

“Simêôn, mẹ cấm con không được hỏi câu đó!”

Simêôn trở mắt:

“Ừa, sao vậy mẹ?”

“Vì bất cứ ai nhìn thấy Đấng Tạo-Hóa thì đều phải chết!”

Simêôn lại càng kinh ngạc:

“Ừa, tại sao vậy mẹ?”

Người mẹ dịu dàng:

“Đấng Tạo-Hóa của chúng ta đầy nhơn từ, con à! Nhưng Ngài cũng là Đấng thánh khiết và luôn ngự trị trong ánh sáng. Cho nên, một người trong sạch và vô tội, thì có thể nhìn Ngài như một người bạn. Nhưng sống trong tội lỗi như chúng ta mà nhìn vào Ngài, thì chẳng khác nào như những con thiêu thân ... lao đầu vào lửa!”

Êxotê nói:

“Dạ, con hiểu rồi! Đấng Tạo-Hóa không hề làm hại ai, nhưng do người ta liều lĩnh nhìn Ngài nên mới chết!”

“Phải rồi, chính những tội-lỗi của họ đã làm chết họ!”

Simêôn lại thắc mắc:

“Vậy thì có ai đã bị chết chưa, mẹ?”

“Có chứ, đó là những thầy tế lễ. Chỉ có họ mới được phép vào bên trong Bức màn thánh và mỗi năm chỉ vào một lần mà thôi!”

Simêôn tò mò:

“Họ vào đó ... để làm gì vậy mẹ?”

“Để làm lễ chuộc tội cho cả dân tộc chúng ta, con à! Nhờ đó mà những tội lỗi chúng ta đã phạm, sẽ được tha thứ. Như vậy thì khi qua khỏi đời này, chúng ta mới có thể bước vào nước Thiên-đàng đó, các con!”

“Như vậy là có người đã dám nhìn lên Đấng Tạo-Hóa, phải không mẹ?”

“Phải, nếu họ xem thường lời nhắc nhở của Kinh-thánh!”

“Vậy, đã có nhiều người chết chưa mẹ?”

“Thỉnh thoảng vẫn có chuyện ấy xảy ra, đối với những người bất kính!”

“Vậy, làm sao mà người ta biết là họ chết vậy, mẹ?”

“Nơi tròn áo của những thầy tế lễ luôn có một hàng chuông nhỏ bằng vàng. Nếu họ còn sống thì những cái chuông ấy sẽ rung lên. Nhưng nếu chờ đã lâu mà không nghe tiếng chuông rung, thì người ta sẽ hiểu rằng ông ta đã chết!”

Êxotê khẽ kêu lên trong lúc hai tay ôm lấy mặt:

“Chúa ơi!”

Simêôn lại tiếp tục thắc mắc:

“Như vậy thì làm sao mà người ta dám vào bên trong Bức màn thánh để khiêng ông ta ra? Lỡ họ nhìn thấy Rương giao ước thì sao, mẹ?”

“Phải rồi, cho nên trước khi bước qua Bức màn thánh, người ta luôn cột vào chân họ một sợi dây. Nếu đoán rằng họ đã chết, thì người ta cứ kéo sợi dây để đem xác họ ra ngoài!”

“A ..., con hiểu rồi!”

Êxotê nói với vẻ hơi sợ:

“Nhưng con mong sao cho ... đừng có ai chết!”

“Phải, mẹ cũng mong như vậy!”

Ánh sáng: sáng hơn lúc hừng đông

Âm nhạc: không thay đổi

Một tia nắng sớm chiếu vào nhà đã làm ngưng câu chuyện của ba mẹ con, khi họ vừa dùng xong bữa điểm tâm. Simêôn kêu lên:

“Ô, mặt trời đã mọc rồi kìa! Nếu được ở gần hơn và ngắm Đền-thờ vào lúc này thì thật là tuyệt!”

Êxotê cũng nhìn về phía chân trời và kêu lên:

“Phải rồi mẹ ơi, hôm nay ánh sáng màu hồng, Đền-thờ sẽ còn đẹp hơn ngày thường đó mẹ!”

Simêôn xin phép:

“Mẹ ơi, chúng con chạy lên đồi để xem Đền-thờ một chút nha?”

Êxotê nài nỉ:

“Dạ, chỉ một chút thôi, chúng con sẽ quay về ngay!”

Người mẹ xuôi lòng:

“Thôi được rồi, hai con đi đi! Nhưng nhớ là chỉ nhìn Đền-thờ từ trên đồi thôi, chứ không được đến gần đó nhé!”

Cả hai đứa bé cùng đáp:

“Dạ!”

Hai đứa bé dẫn nhau chạy ra ngoài, trong lúc người mẹ hoàn tất việc dọn dẹp của mình.

Phần 3

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: im lặng

Bỗng, một người đàn ông khá cao tuổi dẫn một con lừa bước tới trước cửa hàng, ông khẽ chào người thiếu phụ:

“Dạ, thưa bà!”

Người thiếu phụ quay lại và khẽ cúi đầu:

“Dạ, thưa ông! Chào ông, ông cần gì ạ?”

Người đàn ông nói nhỏ nhẹ:

“Dạ thưa bà, ở đây có bán vải gai mịn loại tốt nhất không ạ?”

“Dạ, ông muốn mua loại của Galilê, Giuđa hay của Syri ạ?”

“Dạ, loại của Galilê hay Giuđa cũng được!”

“Dạ, nhưng ông cần mua bao nhiêu ạ?”

“Dạ, 100 mét, thưa bà!”

Người phụ nữ ngạc nhiên:

“Một ... một trăm mét? Vâng ..., xin ông vui lòng ... chờ đợi, tôi sẽ ... đo ngay đây ạ!”

Người phụ nữ lật đật lấy hàng ra và nhanh nhẩu đo cho người khách. Người khách nhìn xung quanh cửa hàng rồi lại hỏi:

“Dạ thưa bà, ở đây có bán chỉ thêu loại hạng nhất không ạ?”

“Dạ thưa có chứ, chúng tôi có những mặt hàng trong nước, cũng như của Syri, Ai-Cập hay Sinêa.”

“Dạ, tôi muốn mua hàng trong nước.”

“Dạ, như vậy thì tốt nhất là chỉ thêu của Galilê! Nhưng thưa ông, ông cần mua màu gì ạ?”

“Dạ, tôi cần mua chỉ màu tím, màu đỏ và màu xanh!”

“Dạ, chúng tôi đều có cả. Nhưng thưa ông, ông cần với số lượng bao nhiêu ạ?”

“Dạ, mỗi loại 15 ký, thưa bà!”

Người phụ nữ trố mắt:

“Cái gì ...? 15 ký ...? Tôi có nghe nhầm không ...?”

“Dạ không, tổng cộng là 45 ký, thưa bà!”

Người phụ nữ không giấu được vẻ kinh ngạc:

“Chúa ơi, 45 ký! Trong đời tôi chưa hề bán cho ai nhiều đến thế!”

Người khách gật gù:

“Dạ, tôi biết là loại chỉ ấy rất đắt tiền, nên ít khi nào mà người ta mua quá một lạng.

Nhưng tôi cũng có đem theo sẵn tiền, để trả cho tất cả, thưa bà!”

“Chúa ơi, một số tiền lớn! Có lẽ tôi phải vét sạch cả cửa hàng để bán cho ông.”

Người khách ôn tồn:

“Dạ, bà có tất cả lượng hàng hóa ấy đã là tốt lắm rồi, nhờ vậy mà tôi khỏi phải đi gom trong khắp cả chợ.”

Người phụ nữ đang bán hàng một cách nhanh nhẩu, bỗng cảm thấy thắc mắc:

“Nhưng thưa ông ..., ông định mua số hàng này ... để làm gì ạ?”

“Dạ ..., một việc cũng quan trọng đó, thưa bà!”

“Việc gì vậy ..., thưa ông?”

“Dạ, tôi cần phải may lại ... Bức màn thánh trong Đền-thờ.”

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: độc tấu Guitar thánh ca số 3 một cách réo rắt, nhưng văng vẳng

Thiếu phụ ngạc nhiên:
 “Bức màn thánh trong Đền-thờ à ...? Thì ra ông là một người hầu việc Chúa trong Đền-thờ ...! Một ... thầy tế lễ?”

“Dạ, vâng thưa bà!”

Thiếu phụ có vẻ không hài lòng:
 “Thường thì các thầy tế lễ ... ít khi nào ghé qua chợ này!”

“Đó là những nhân vật quan trọng và giàu có, nên họ thích đi mua sắm ở những khu thượng-lưu. Còn tôi chỉ là một kẻ vô danh, và giữ một vài công việc không quan trọng trong Đền-thờ, thưa bà!”

Thiếu phụ thở ra một cách nhẹ nhõm:
 “Vậy là bức màn ấy ... đã cũ rồi sao ông?”

“Dạ, không!”

Thiếu phụ thắc mắc:
 “Nhưng Bức màn ấy dày và nặng lắm, có bao giờ nó bị hư đâu!”

“Dạ, chính tôi cũng nghĩ như bà vậy. Nhưng nó đã bị rách cách đây một vài tuần, thưa bà!”

Thiếu phụ nhíu mày:
 “Bị rách à ...? Thế vết rách có dài không?”

“Dạ, nó bị rách làm đôi!”

Người phụ nữ kêu lên:
 “Rách làm đôi à ...? Làm sao mà có chuyện đó được ...?!”

Người đàn ông gật đầu:
 “Phải, nhưng việc ấy đã xảy ra mà ... tôi cũng không thể nào giải thích được ...!”

“Thật là lạ!”

“Vâng, bà có nhớ trận động đất vào mùa lễ Vượt-qua vừa rồi không?”

“Trận động đất ... vào mùa lễ Vượt-qua ...? Ủa ..., tôi nhớ ra rồi ...! Chính là trận động đất khi ... Chúa Cứu Thế bị đóng đinh ...!”

“Thì ra, bà cũng là một môn đồ của Chúa Jêsus ...!”

Thiếu phụ khẽ cúi đầu:
 “Dạ, vâng thưa ông!”

Người đàn ông cũng gật gù:
 “Phải rồi, chính là vào hôm ấy!”

“Ý ông muốn nói là trận động đất ... đã làm rách bức màn?”

“Tôi cũng không biết, nhưng lúc đó tôi đang lau dọn trong nơi thánh, ngay trước Bức màn!”

“Nhưng khi trận động đất xảy ra, thì ông phải chạy ra ngoài chứ?”

“Tất cả mọi người đều chạy ra ngoài, nhưng tôi lại bị trượt chân và té ngã trong nơi thánh.”

“À, thì ra vậy! Nhưng trận động đất đó xảy ra cũng ngắn thôi mà!”

“Phải, nhưng khi chỗi dậy được, tôi đã ngược nhìn lên và kia ... bức màn đã bị xé ra từ trên chí dưới!”

“Aaa ..., thật là lạ!”

“Và bà có biết ... tôi đã nhìn thấy gì không ...?”

Thiếu phụ có vẻ suy nghĩ:
 “Ông đã nhìn thấy gì à ...? Ông đã nhìn thấy ...”

“Tôi đã nhìn thấy ... Rương giao-ước!”

“Á aaaaa ...! Ông đã nhìn thấy ... Rương giao-ước?”

Người phụ nữ la lên thất thanh với đôi mắt kinh ngạc và lùi lại một bước. Người đàn ông cũng gật đầu và nói:

“Phải, tôi cũng đã la lên giống như bà vậy! Nhưng sau đó, khi đã bắt đầu bình tĩnh trở lại ... tôi mới chợt nhận ra là ... mình chưa chết!”

Người phụ nữ nói, giọng vẫn còn run rẩy:

“Không ...! Không thể như vậy được ...!”

“Phải, không thể như vậy được! Nhưng một người đã nhìn thấy Rương giao-ước mà vẫn còn sống ... là nghĩa làm sao ...? Tôi cũng không biết! Chính tay tôi đã từng kéo xác của một vài thầy tế lễ ra khỏi bức màn, khi họ bước vào nơi chí thánh đã lâu, mà chúng tôi lại không nghe được tiếng chuông rung. Tôi biết một trong những người chết đó cách đây gần 20 năm! Đôi mắt của ông ta vẫn mở trừng trừng và có vẻ như đang ngược lên, rõ ràng là ông ta vừa mới phạm tội: một kẻ gian ác muốn nhìn thẳng vào Đấng Tạo-Hóa! Đã có lần tôi tình cờ nghe ông ta nói đùa rằng ông ta muốn thử nhìn lên Đấng Tạo Hóa, xem có chết không?”

Thiếu phụ tỏ vẻ bất bình:

“Thật là đại dột! Tại sao ông ta lại dám nói đùa như thế chứ?”

“Phải, tôi cũng không biết! Bởi vì tấm lòng của con người là một vực thẳm, mà không ai có thể dò thấu được!”

“Phải rồi, những gì thốt ra từ miệng chúng ta, có thể được tìm thấy trong những nơi sâu nhất của lòng chúng ta!”

“Vâng, thưa bà! Nhưng sau khi bức màn đã bị xé làm đôi, tôi đã tìm cách kéo bức màn lại tạm thời, và chờ đợi quyết định của các thầy tế lễ. Chính họ cũng không dám nghĩ rằng tôi đã nhìn thấy Rương giao-ước!”

Người phụ nữ vẫn còn chưa hết vẻ kinh ngạc:

“Phải, không ai có thể tin nổi điều đó!”

“Nhưng tôi thì lại không thể quên được và cũng không biết phải giải thích như thế nào! Hôm qua, họ đã quyết định cho làm lại Bức màn mới, nên tôi mới phải đi mua những vật liệu tốt nhất ...”

Phần 4

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: im lặng

“A, tôi hiểu rồi!”

Người phụ nữ thắc mắc:

“Nhưng tại sao từ trước tới nay, tôi chưa bao giờ nghe ai nói tới việc bức màn bị xé ra?”

“Cũng có một số người trong gia đình của các thầy tế lễ biết chuyện, nhưng không nhiều. Ban đầu thì các Thầy cả muốn giữ kín chuyện này, nhưng họ đã không kịp ngăn chặn được tin đồn ...”

Người phụ nữ thở ra và lắc đầu với vẻ ngán ngẫm:

“Dạ, tôi hiểu!”

“Nhưng tôi thì lại không ưa thích sự thủ đoạn! Nếu chúng ta đang tin vào một Đấng Tạo Hóa hằng sống, thì không có việc gì phải giấu-giếm cả, thưa bà!”

Thiếu phụ nhìn thẳng vào ông lão:

“Tạ ơn Chúa, tôi nhìn thấy ông là một người ngay thẳng!”

“Cảm ơn bà, nhưng nhất là điều đó có liên quan tới mạng sống của tôi ...! Bằng mọi giá, tôi cần phải hiểu được việc gì đã xảy ra ...!”

“Ông nói là nó bị xé ra vào lúc động đất ..., có nghĩa là khi Chúa vừa mới trút linh hồn trên cây thập tự!”

Người khách nhíu mày:

“Ừ ..., có thật như vậy không ...?”

“Phải ..., đó là sự thật! Tôi đã nghe các người đàn bà đáng kính nói như vậy!”

“Những người đó cũng có mặt ở đồi Gôgôtha ..., lúc Jêsus bị đóng đinh sao?”

“Dạ, phải! Một trong những người ấy là mẹ của Chúa!”

Ánh sáng: không thay đổi

Âm Nhạc: độc tấu Guitar một cách réo rắt ở những “tone” cao thánh ca 98, nhưng văng vẳng

Người khách lắc đầu và thở ra:

“Tôi hoàn toàn không đồng ý về cuộc xét xử đó ...!”

“Ông cũng có chứng kiến vụ xử án Chúa nữa à?”

“Phải, tất cả chỉ là bất công ...! Hoàn toàn bất công ...! Nhưng tôi không biết tại sao Jêsus lại im lặng ...? Ông ấy đã không nói một lời nào trước những kẻ gian ác đang vu cáo mình!”

Người phụ nữ nhỏ nhẹ:

“Thưa ông, Kinh-thánh có nói tiên tri rằng Đấng Cứu Thế sẽ hoàn toàn im lặng trước mặt những người bắt bớ mình!”

Người khách tỏ ra kinh ngạc:

“Cái gì ...? Bà nói sao ...? Kinh-thánh có nói như vậy à ...?”

“Dạ, phải!”

Người khách vồn vã:

“Nhưng ... ở đâu ...? Kinh-thánh chép ở đâu ...? Sao chẳng bao giờ tôi nghe người ta nói tới cả ...?”

Thiếu phụ cầm lấy cuộn Kinh-thánh và đưa cho Thầy tế lễ:

“Trong sách tiên tri Êsai, thưa ông!”

Người đàn ông mở cuộn giấy ra và kêu lên:

“Một quyển sách của Tiên-tri Êsai à ...? Nó được viết cách đây khoảng 700 năm ...! Ô, gia đình bà thật có phước, thưa bà!”

Thiếu phụ vẫn nhỏ nhẹ:

“Đoạn 53, thưa ông!”

Người khách đọc lướt qua và kêu lên:

“Sách Êsai đoạn 53 ... aaaaa ... tôi nhớ ra rồi! Tôi đã từng đọc qua đoạn này nhiều lần ..., nhưng ... tôi lại không nghĩ là ...”

“Ông không nghĩ là đoạn ấy lại nói về Đấng Cứu Thế, phải không?”

“Phải, tôi cứ nghĩ rằng nó nói về một nhân vật nào đó ...! Mà người ta cũng chưa biết rằng nhân vật ấy là ai ...!”

“Nhân vật ấy có thể là Đấng Cứu Thế chứ, thưa ông?”

“Vâng, rất có thể là như vậy!”

“Và nếu nhân vật ấy là Chúa Jêsus, thì sao?”

“Chúng tôi luôn tin rằng Đấng Cứu Thế sẽ đến ...! Nhưng ...!”

“Nhưng thưa ông, tại sao chúng ta lại không giả sử, để xem điều gì có thể đã xảy ra!”

“Tôi ...!”

“Chúng ta chỉ giả sử thôi ..., thưa ông!”

Người khách nhíu mày suy gẫm một chút, rồi gật đầu:

“Tôi đồng ý! Nào ..., hãy thử xem nhé! Tôi sẽ đọc một số câu trong đoạn sách này ...!”

“Vâng, thưa ông!”

“Xem nào ... Ngài bị hiếp đáp, nhưng khi chịu sự khốn khổ chẳng hề mở miệng. Như chiên con bị dắt đến hàng làm thịt, như chiên cằm ở trước mặt kẻ hót lông, người chẳng từng mở miệng Ummm ... câu này thật quá chính xác so với những gì mà tôi đã nhìn thấy ... Jêsus đã bị ức hiếp bởi những kẻ gian ác trong hàng ngũ của các Thầy tế lễ. Tôi biết rõ những kẻ đó ..., bọn chúng thật giàu có và không bao giờ bỏ qua cho những ai dám xúc phạm tới chúng!”

“Vâng, thưa ông!”

“Người ta đã đặt mồ người với những kẻ ác ... câu này có nghĩa là ... Jêsus phải chịu chết chung với những kẻ xấu ... Hoàn toàn đúng, vì người ta đã bắt hai tên trộm cướp để đóng đinh cùng với Jêsus ...!”

“Vâng, thưa ông!”

“Nhưng khi chết, người lại được chôn với kẻ giàu Ummm ... câu này cũng đúng, vì Giôxép ở Arimathê đã lo việc chôn cất ông ấy ...”

Thiếu phụ cắt ngang:

“Ông cũng biết ngài Giôxép ở Arimathê sao?”

Người khách gật đầu:

“Phải, tôi biết! Đó là một người giàu có và cũng nổi tiếng vì tánh tình cương nghị ở giữa Toà công luận! Tôi thích những người như vậy!”

“Tạ ơn Chúa!”

Người khách đọc lướt lại những câu Kinh-thánh trong đoạn:

“Nào, đó là những gì mà tôi có thể hiểu ... nhưng ... câu gì đây ...? Đấng Tạo Hóa đã làm cho tội lỗi của hết thảy chúng ta đều chất trên người ấy ..., nghĩa là sao ...?”

Thiếu phụ nói nhỏ nhẹ:

“Nghĩa là trên thập tự giá, Đấng Cứu Thế đã gánh lấy tội lỗi của cả nhân loại, thưa ông!”

Người khách nhíu mày và lẩm bẫm:

“Gánh lấy tội lỗi của cả nhân loại à ...? Tội lỗi của cả nhân loại ...?”

Thiếu phụ đặt vấn đề:

“Tôi xin hỏi ông, là một Thầy tế-lễ: cứ mỗi lần phạm một trọng tội, chúng ta phải làm gì, thưa ông?”

Người khách đáp mà không ngần ngại:

“Chúng ta phải dâng lên cho Đấng Tạo Hóa một con vật hi-sinh trong Đền-thờ!”

“Và nhờ vào cái chết của những con vật hi-sinh đó, mà chúng ta mới được tha thứ mọi tội lỗi, phải không ông?”

“Phải, tôi đã giết không biết là bao nhiêu con vật hi-sinh đó, để làm lễ chuộc tội cho cả dân-tộc chúng ta!”

Thiếu phụ nhỏ nhẹ, nhưng cương quyết:

“Tất cả những con vật hi sinh đó ... đều làm hình bóng về Đấng Cứu Thế, thưa ông!”

Người khách giạt mình:

“Bà nói sao ...? Tất cả những con vật hi-sinh trong Đền-thờ từ trước tới nay, đều chỉ về Đấng Cứu Thế à ...? Không ...! Không thể như thế được ...!”

“Tại sao thưa ông?”

“Vì nếu như vậy thì ... Ngài phải gánh chịu ... một sự đau đớn khủng khiếp ... khi tội lỗi của cả loài người ... đều phải chất hết trên Ngài ...!”

“Phải, ông có nhớ rằng ngay trước cơn động đất, khi Chúa đang bị đóng đinh trên cây thập tự, thì trời đất đã tối sầm lại trong nhiều giờ không?”

Đôi mắt của người khách như hồi tưởng lại những gì đã xảy ra:

“Phải, tôi nhớ chứ! Bóng tối hôm đó đã bao trùm ở khắp nơi và tôi đã cho đốt đuốc trong Đền-thờ vào giữa ban ngày. Phải nói là tôi chưa bao giờ nhìn thấy một hiện tượng nào giống như vậy!”

“Đó là lúc mà Chúa đang gánh thay tội lỗi cho cả loài người, thưa ông!”

Người khách nói mà run rẩy, trong lúc đôi mắt của ông nhìn về một phía xa xăm:

“Không ...! Không thể như thế được ...! Tội lỗi của cả loài người ...! Tội lỗi của chính mình tôi ... đều phải chất hết ... trên Ngài sao ...?”

“Đó là những gì đã xảy ra, thưa ông!”

Người khách nhìn người thiếu phụ với đôi mắt ướt đẫm. Rõ ràng là lòng ông đã được tác động một cách sâu xa, nhưng chính tuổi già với những từng trải của nó đã níu kéo ông lại:

“Nhưng ..., còn có một chứng cứ nào khác nữa không ...? Tôi muốn biết chắc rằng đó có phải là việc đã xảy ra hay không ...?”

Một tia sáng bỗng loé lên trong lòng người thiếu phụ và bà nói cách chậm rãi:

“Và giờ đây, tôi lại còn có thêm một chứng cứ khác nữa ...”

“Thưa bà, xin bà cứ nói!”

“Đó là ông đã không chết trong Đền-thờ!”

Người khách hơi giật mình:

“Phải, tôi đã không chết trong Đền-thờ, khi bức màn bị xé ra và tình cờ nhìn thấy Rương giao-ước!”

“Bởi vì lúc đó, Chúa đã làm xong sự chuộc tội cho nhân loại, thưa ông!”

Nhạc: réo rắt, dồn dập nhưng chỉ nghe văng vẳng

Người khách già ngược lên và ôm lấy đầu:

“Aaaaaa ..., tôi hiểu rồi! Bức màn bị xé ra trong Đền-thờ ...! Công tác cứu chuộc đã được làm xong ...! Con đường bước tới Thiên-đàng đã được mở ra ...!”

“Vâng, thưa ông!”

“Như vậy thì ... tất cả những điều đó ... là sự thật! Chúa đã chịu chết để chuộc tội cho loài người ..., trong đó có tội lỗi của tôi ...! Không ...! Không ...! Chúa ơi...! Chúa ơi!”

Ánh sáng: tối mờ trên sàn diễn

Âm nhạc: hòa tấu một cách hoành tráng thánh ca 98 để nói lên sự tan vỡ trong 10 giây

Màn hình: chiếu cảnh Chúa chịu đóng đinh tại Gôgôtha với những tiếng sét cặp theo
(sau 10 giây)

Ánh sáng: sáng lại như cũ

Âm nhạc: hòa tấu một cách chậm rãi bài 107 và chỉ nghe văng vẳng

Người khách úp mặt vào đôi bàn tay và dường như không thể cưỡng lại được, ông đã quì xuống đất và khóc thảm thiết. Thân thể ông cũng run rẩy theo những tiếng nấc của sự tan vỡ. Một lát sau, ông tìm cách đứng lên với ánh mắt nhạt nhòa và hỏi:

“Thưa bà ..., xin làm ơn ..., làm ơn nói cho tôi biết ...! Người ta đã chôn Ngài ở đâu ...?”

Thiếu phụ mỉm cười cách nhẹ nhàng:

“Người ta sẽ không bao giờ tìm thấy xác của Ngài, thưa ông!”

Người khách nhíu mày ngạc nhiên:

“Sẽ không bao giờ tìm thấy ..., thế nghĩa là sao ...?”

“Bởi vì Ngài đã sống lại, thưa ông!”

Đôi mắt của người khách sáng lên, khi ông ngược nhìn về một phía khác:

“Aaaaaa ..., thì ra là như vậy! Phải rồi ..., Đấng Cứu Thế phải sống lại chứ ...! Nếu Ngài là Đấng Cứu Thế, thì Ngài không thể chết được ...!”

Phần 5

Ánh sáng: sáng hơn một mức nữa

Âm nhạc: không thay đổi

Đúng lúc đó, một người đàn ông khác bước vào nhà với một cây gậy và gói hành lý đi đường. Thiếu phụ reo lên mừng rỡ:

“Ô kìa, anh Giô-sép! Anh Giô-sép đã về!”

Người đàn ông để cây gậy và gói hành lý xuống:

“Kìa, em! Tạ ơn Chúa! Em và các con vẫn bình an chứ?”

Thiếu phụ tươi cười và giới thiệu với người chồng:

“Vẫn bình an, thưa anh! Đây là một Thầy tế-lễ trong Đền-thờ, ông ấy tới đây để mua vải và có hỏi thăm về Chúa Cứu Thế. Ông ấy vừa mới biết rằng Chúa đã sống lại!”

Người đàn ông quay qua vị Thầy tế-lễ già, anh nói với nét mặt rạng rỡ:

“Phải, Chúa đã sống lại thật! Chính mắt tôi đã trông thấy Ngài!”

Đôi mắt của người khách lại sáng lên:

“Sao ...? Chính mắt anh ... đã trông thấy Ngài à ...?”

Giô-sép nhìn thẳng vào người khách:

“Phải, ngoại trừ những dấu đinh đóng trên hai bàn tay và chân, thì Ngài vẫn như xưa. Ngài không có gì thay đổi!”

Thiếu phụ kêu thào:

“Tạ ơn Chúa! Tạ ơn Chúa vì Ngài đã sống lại!”

“Hàng trăm người trong chúng tôi đã nhìn thấy Ngài, đã sờ đụng Ngài và đã nghe Ngài giảng dạy!”

Người khách có vẻ tiếc nuối:

“Thật vậy sao ...? Ô, ước gì ..., ước gì tôi có thể nhìn thấy Ngài ... thêm một lần nữa!”

Người chồng nhìn thẳng vào vị khách:

“Chính ông cũng có thể nhìn thấy Ngài, nếu ông thật lòng tin rằng Ngài là Đấng Cứu Thế!”

Vị thầy tế-lễ già nói mà không ngăn được dòng nước mắt:

“Cuộc đời của tôi có còn gì đâu chứ ...! Tôi đã sống cho tới ngày hôm nay, chỉ với một ước nguyện rằng mình có thể được gặp Đấng Cứu Thế! Thưa anh, tôi tin rằng Chúa Jê-sus là Đấng Cứu Thế, đã chịu chết trên cây thập tự để chuộc tội cho chúng ta! Giờ đây, nghe nói rằng Chúa đã sống lại ..., tôi mừng quá ..., tôi mừng quá ...!”

Thiếu phụ tỏ vẻ vui mừng:

“Như vậy thì ... ông đã bằng lòng trở thành một người con của Chúa!”

“Phải, tôi không mong gì hơn!”

“Ồ, thật là phước hạnh vì ông đã tin rằng Ngài là Đấng Cứu Thế! Từ nay, chắc chắn rằng cuộc sống của ông sẽ được đổi mới, như Chúa của chúng ta đã sống lại vậy!”

“Phải rồi, tạ ơn Chúa!”

Bỗng hai đứa trẻ chạy trở vào trong nhà. Đứa bé trai kêu lên:

“Ô kìa, ba Giô-sép!”

Đứa bé gái cũng hớn hớn theo và ôm chầm lấy người cha:

“Ba Giô-sép đã về!”

Người mẹ nói ôn tồn trong lúc Giô-sép vuốt ve hai đứa con:

“Chào ông đi, các con!”

Cả hai đứa bé cùng khoanh tay ở trước mặt người khách và nói:

“Thưa, chào ông ạ!”

Người khách xoa đầu đứa bé trai và nói:

“Ồ, các cháu giỏi quá! Cầu xin Đức Chúa Trời ban phước cho các cháu!”

Bỗng Simêôn quay phắt qua Giô-sép:

“Ba ơi, ba có được nhìn thấy Chúa không ba?”

Người cha quì một chân và nhìn vào mặt đứa con trai:

“Ba đã được gặp lại Chúa và sờ đụng Ngài nữa, các con à!”

Ê-xô-tê nũng nịu với người cha:

“Con cũng muốn được đụng đến Chúa!”

Người cha đứng lên và đặt tay lên vai hai đứa con:

“Này, các con! Cứ mỗi lần làm một việc chi đẹp lòng Chúa, thì cũng chẳng khác nào như chúng ta được sờ đụng Chúa vậy, phải không?”

Cả hai đứa bé cùng đáp:

“Dạ, phải!”

Ánh sáng: sáng tới mức tối đa

Âm nhạc: không thay đổi

Chợt Simêôn quay ra phía cửa và kêu lên:

“Ô kìa, nắng đã lên rồi! Nắng đang chiếu vào Đền-thờ kìa, ba ơi!”

Ê-xô-tê cũng nổi theo:

“Bây giờ thì trông Đền-thờ rực rỡ như một viên ngọc, mẹ ơi!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đền-thờ trong lúc người cha bồng cô con gái nhỏ lên.

Người mẹ cũng kêu lên:

“Ồ, Đền-thờ đẹp quá!”

Ánh nắng cũng dường như chiếu vào gương mặt của vị Thầy tế-lễ già, khi ông nhìn về phía Đền-thờ và lẩm bầm:

“Phải, Đền-thờ đẹp thật! Nhưng đẹp nhất vẫn là Bức màn đã bị xé ra ...! Nhờ đó mà con đường đi tới Thiên-đàng đã được mở, để chúng ta có thể tự-do đến với Đấng Tạo Hóa và nhận được sự sống đời đời ...!”

Ông cụ vừa nói vừa mỉm cười trong hạnh phúc ...

(các vai diễn đứng bất động cho tới khi đọc xong phần Tiếng vọng)

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: hòa tấu một cách chậm rãi và **hoành tráng** phần cuối của bài 107

(từ “Vui bấy ...” cho tới “... càng xinh”); sau đó cho nhịp điệu nhanh trở lại

và chỉ còn nghe văng vẳng khi bắt đầu đọc tiếng vọng.

Tiếng vọng: Bức màn thánh đã bị xé đôi trong Đền-thờ, khi Chúa Cứu Thế đã làm xong sự cứu chuộc, cũng là để báo hiệu rằng thời Cựu-ước đã qua đi và nhường chỗ cho thời kỳ Tân-ước bắt đầu. Giờ đây, chúng ta không còn phải sợ hãi khi đối diện với Đấng Tạo Hóa thánh khiết, cũng không còn phải lo lắng về những tội lỗi mà mình đã phạm, nếu

chúng ta thật lòng nương cậy nơi thập tự giá của Chúa Jêsus. Chính nơi đó, Chúa đã gánh lấy tội-lỗi của cả nhân loại, để có thể đem lại cho bạn sự tha thứ và sự sống đời đời ngay trên đất này. Qua thập tự giá đó, chúng ta cũng được Đức Chúa Trời nhìn thấy là những con người trong sạch và xứng đáng để bước vào nước Thiên-đàng ở bên kia bờ thời gian. Giờ đây, con đường đi tới Thiên-đàng đã được rộng mở và cánh cửa thời gian đang khép dần. Hãy nắm lấy cơ hội của ngày hôm nay để nhận được sự sống đời đời, trong khi thời kỳ Tân-ước vẫn còn chưa qua đi, và nhân loại vẫn chưa phải chứng kiến ngày Tận - thế !

Ánh sáng: tắt toàn bộ đèn trên sàn diễn để các vai diễn bước vào bên trong
Nguyễn Tri Phương 27/10/2009

Saigon, Việt Nam
Trần Minh-Mẫn
Email: man_tranminh@yahoo.com
ĐTDD: 01.685.237.917